

Оштро Перце 2021/2022. – Бајке

Ученици IV₄ су у оквиру пројекта Оштро Перце писали бајке и илустровали их. Представљамо најуспешније радове.

Златокоса у 2025.

Сви знају за Златокосу, али је мање познато да има потомка у чијим је рукама цела Европа. Златокоса млађа је рођена 2015. године. Данас јој је 10. рођендан. Бака је одлучила да јој поклони свој чаробни медаљон. Може да реши пуно тога, само у правим рукама.

Истог дана Златокоса је отишла у парк са старијим братом. Тамо је био један пас који је имао огрлицу сличну њеној. Кад му је пришла, чула је да прича о неком роботу из друге галаксије по имену К2-Пом. Упитала је пса како може да прича.

- Не могу, то је због наших огрлица, повезане су. Зар не знаш?
- Не знам о чему говориш. Ово је медаљон моје баке.
- Ја сам луталица. Могу ли да кренем са тобом?
- Можеш. Испричај ми нешто о роботу К2-Пом.

Док су корачали заједно, пас јој је причао о роботу, који се сада налази на Кипру, веома је зао и да жели да освоји Европу и крије се у подруму једне мале куће. Има људски облик и крупне тамне очи. Стално носи шешир од сламе и увек се смеје, чак носи шарене кошуље. У ходу му се види сигурност и жудња за неком сасвим тајанственом одлуком. Пред људима је фин, али кад сат откуца 12 часова у подне сасвим је узрујан и трчи ка неком Обелиску и носи закатанчену кутију. Када стигне на одредиште, свира фагот.

Девојчица је заједно са братом и новим пријатељом отишла кући. Родитељи се нису љутили због пса, чак су и били срећни. Њена мама се присећала како је и она имала пса са истом огрлицом и да је њена бака нешто причала са псом.

Дали су му име Радознали, пошто је непрестано био заинтересован шта раде други, нарочито укућани. Следећег целог дана Радознали и његова нова другарица причали су о својим животима.

Златокоса је одлучила да убеди родитеље да отпутују на Кипар. Успела је! Већ следеће недеље су били тамо. Стигли су у место у коме је становао К2-Пом. Сместили су се прекопута кафетерије са погледом на Обелиск. Истог дана Златокоса је стигла на одредиште у 11.55.

Када је човек робот стигао, почео је да свира фагот, девојчица му је пришла и упитала:
- Ко си ти?

Одсвирао је нешто што је звучало попут наређења са јасном поруком: „Склони се.“ Пас се тада сетио да он не прича, само свира јер тако комуницирају на његовој планети.

На срећу тата је понео Златокосину флауту. Наредних неколико дана вежбала је тонове које је оног дана К2-Пом користио под Обелиском на фаготу. Када је увежбала, отишла је на исто место у исто време и уз помоћ флауте успела да разговара са роботом.

Сви су се чудили шта то раде, одједном једно дете је узвикнуло: „Они комуницирају!“ Тада се окупљени свет насмејао. Девојчица и њен пас су схватили да он нешто крије. Када се народ померио, робот је почео да свира нешто од чега су се најближи пролазници чудно понашали, сви сем пса и Златокосе.

Двоје пријатеља је спојило огрлице. Наједном, музика је постала лепша и чули су се дивни умирујући тонови. Након неколико дивних песама раставили су огрлице, а робот је остао зачуђен. Овог пута његово обраћање фаготом звучало је много лепше. Током неколико дана девојчица је комуницирала са роботом и он је почео да свира потпуно другачије. Онда је и проговорио. Радознали је закључио да је опасност по Европу прошла.

Наредне године су дошли поново на Кипар и од мештана су чули да К2-Пом сада свира интересантније и да је постао познат у кругу писаца и сликара јер их надахњује својим мелодијама. Од К2-Пома добили су плочу са његовим најлепшим песамама.

Радознали и девојчица су се радо сећали првог одласка на Кипар, на који су касније често ишли.

Потрага за бољим животом

за моју баку

Иза седам мора и седам гора налазио се један град који се звао Срећоландија у коме су сви били срећни. Деца су се играла шуге и говорила смешне приче, птице су певушиле лепе песмице, одрасли су били у кафићима са пријатељима, на годишњици са партнерима или су код куће играли карте и гледали своје омиљене серије. Било је пролеће, а када је пролеће у Срећоландији су грађани најсрећнији. Али овог пролећа један Срећоландјанин није био срећан – знам, шокантно – он се звао Горан Наочарић.

Горан Наочарић је висок, мрзовољан, веома је паметан и, као што каже његово презиме, носи наочаре. Има 23 године, доктор је, али не воли свој посао. Његови родитељи, Габријела и Петар Наочарић, такође лекари, натерали су га да се тиме бави. Сви из породице Наочарић су доктори и родитељи би се много наљутили да он то није постао. Горан није хтео да буде разочарање за породицу и зато се трудио да буде што бољи у свом послу.

Веома је мрзовољан. Не воли децу, нема ниједну друштвену игру и воли да буде сам. Једино што га усрећује је читање књига. Сваки дан иде у библиотеку и прочита бар пет књига за сат времена. Док чита, нико му не смета. Жели само мир и тишину. Има једног пријатеља, библиотекарка Василија, веома доброг човека. Василије зна да је Горан усамљен и да не воли свој посао и жели да му помогне, више пута је покушао, али није успео. Ипак, Василије не одустаје. Има једну тајну - он је чаробњак. Његово право име је Василијум Мудри и нико не зна његову тајну. Пре триста година дошао у Срећоландију из чаробњачког света, Чараплија и, од када је дошао, ради у библиотеци. Није више могао да гледа како је Горан тужан и усамљен и зато је одлучио да најзад преузме ствари у своје руке.

Док је једног поподнева Горан седео за столом и читао књигу „Шта је срећа“, поред њега се ниоткуда створила велика и интересанта књига „Потрага за бољим животом“. Горан се шокирао када је видео како се књига појавила пред њим, али га је много занимало о чему је. Отворио је и још више се шокирао. Створио се портал који је увукао Горана у књигу! Први део Василијевог плана је успео.

Горан се нашао у веома чудном свету. Пингвини су се сунчали на плажи, корњаче су се тркале, деца су возила ламборгиније и веверице су јуриле псе. Горан се уплашио. Није знао где је и шта се дешава, а онда је видео Василија. Дотрчао је до њега и питао га шта се дешава. Василије није могао да му каже да је чаробњак, па је рекао да је заглављен у сну и да је једини начин да се пробуди, да реши неке задатке. Горан је поверовао и питао га је шта треба да уради да се врати у Срећоландију. Василије је био спреман да му зада први задатак.

Горан је мислио да ће добити да реши неколико једначина и да ће одмах изаћи из тог чудног света, али није уопште било тако. Василије је имао кроз другачију идеју. Први задатак је био веома чудан. Горан је добио педесет кексића и требало је да их подели деци пре него што истекне 45 минута. Помислио је да је то прелако – само баци кекс на неко насумично дете и задатак урађен. Али, постојала је цака. Да би Горан испунио задатак, морао је да лепо приђе детету и понуди му кексић. Младић се изнервирао. Мрзео је децу, а сад је још и морао да буде фин према њима. Видео је групу деце и понудио им је кекс, на изненађујуће фин начин. Деца су узела кекс и захвалила се. Једна девојчица је питала какав је то кекс. Горан то није очекивао. Мислио је да ће деца побећи. Схватио је нису тако лоша и рекао је да је то прави донаћи кекс. Василије је био веома поносан на Горана.

Следећи задатак је био веома лаган и веома леп. Горан је требало да помази три кучета. Василије му је са разлогом дао тај задатак. Горан мрзи животиње, а нема ниједан разлог за то. Не плаши их се, није алергичан на животиње, него их само без разлога мрзи, али Василије зна како је леп осећај помазати мекану, слатку куцу која све време мрда својим репићем. Горан се наљутио. Није ни помишљао на то да приђе тим ужасним бићима, али онда је схватио да ће увек бити заглављен у уврнутом сну ако не помази кучиће. Дубоко је удахнуо и отишао је до парка да нађе псе. Прво је видео једног малог меканог померанца. Пас му је пришао и Горан је испружио руку да га помази и уплашио се да ће из коже тог малог створења изаћи оштре бодље и раскрварити му руку. Када је пипнуо тог малог померанца, осетио је нешто божанствено, као да му је рука прошла кроз облак. Пас је био тако мекан и младић није хтео да престане да га мази. Дошле су још две преслатке куце и њих је мазио, а онда се чак и насмешио. Василије је био срећан.

Василије је чекао да Горан заврши да мази кучиће, па је имао времена да размисли о следећем задатку. Рекао је младићу да заслужије малу паузу и да може да прошета кроз нови свет и онда добити следећи задатак.

Горан и није био тако срећан кад је чуо да може да иде на паузу, зато што је хтео да што пре изађе из тог чудног света, али је исто желео да још мало мази оне преслатке куце, па је отишао у парк, али тамо је било све другачије.

На једној клупи је седела и плакала мала девојчица, она којој је Горан дао кекс и са којом је причао. Питао ју је шта се десило и она је одговорила. Звала се Мара, шетала је свог пса у парку и он је одједном побегао. Отад га није видела и не зна где је. Горан је покушао да је смири и рекао јој да је њен пас на безбедном и да ће га сигурно пронаћи.

Мара је престала да плаче, рекла је да је њен пас мали померанац, меканог крзна и увек мрда својим репићем. Горан се сетио божанственог пса кога није могао да престане да мази. Рекао је Мари да је видео пса и да може да јој помогне.

Брзо је отишао до Василија и питао га да ли је видео у ком смеру је померанац отишао. Онда се зачуо лавез из ламборгинија паркираног поред њих, а на прозору аута се видела преслатка главица. То је било Марино куче! Горан је отворио врата, узео куче и вратио га девојчици. Мара се захвалила Горану и загрлила га је.

Девојчица је отишла кући, а Горан се вратио код Василија спреман за трећи задатак. Дочекале су га предивне вести - задаци су завршени.

Василије је открио своју тајну, да је видео колико је младић усамљен и тужан и да је хтео да му помогне, па је зато све ово смислио. Док је Горан решавао задатке, променио се и постајао је бољи и срећнији човек.

Василије је телепортовао себе и Горана назад у библиотеку.

Горан је био веома збуњен, мало се наљутио на Василија, али је истина да је постао срећан и више не мрзи неке ствари које је пре мрзео и зато се захвалио Василију.

Схватио је да ако жели да буде срећан, треба да се реши ствари које га чине тужним. Дао је отказ и рекао родитељима да неће радити оно што не жели. Габријела и Петар су схватили да су погрешили и извинили су се сину. Рекли су му да који год буде посао имао, они ће га увек волети.

Горан је знао да жели да помаже људима који су тужни као што је он био, па је зато постао терапеут. Купио је куцу.

Сада су у Срећоландији сви уживали у пролећу и били срећни.

Краљичин прстен

У краљевству на обали мора у великом златном дворцу, живео је краљ са својим сином. Млади краљевић имао је све. Био је богат, леп, али и много несрећан.

Када је био мали, умрла му је мајка. Био је много тужан због губитка мајке, али и тужан што није могао да испуни мајчину жељу. Она је на самрти њему дала прстен и рекла да тај прстен подари својој жени.

Краљевство је било пуно лепих девојака и све су желеле да се удају за младог краљевића и постану краљице. Он није желео ниједну знајући да не може да испуни мајчину жељу и да прстен да својој изабраници, јер је прстен изгубио некада давно на летовању.

После смрти мајке отац га је послао са друговима на летовање да би му ублажио бол. Он се није одвајао од прстена и док је једном пливао, изгубио је прстен у мору.

На пешчаној плажи у сиромашној колиби од прућа живео је рибар са женом и ћерком.

Ћерка је била права лепотица, али њена лепота није долазила до издржаја, јер је била обучена у поцепану гардеробу. Очи боје злата и коса боје песка су чиниле њу најлепшом и посебном.

Рибар је сваки дан ишао на пецање да би уловио рибу за јело. Једном је уловио мало већу рибу и док ју је чистио, у утроби рибе нашао је прстен. На прстену је било угравирано име преминуле краљице.

Рибар је био у дилеми да ли да узме прстен и да га прода или да га врати краљу. Ипак је одлучио да прстен врати краљу. Спремио се и са својом ћерком отишао у дворец. Краљевићу је дао прстен, али кад је краљевић видео девојку, одмах се заљубио и хтео да је ожени. Девојка је пристала, а њен отац био је срећан због тога.

Рибар је уместо да буде похлепан, одлучио да врати прстен краљевићу и због тога је био богато награђен.

